



Омръзнало на единъ клепоухъ пѣвецъ да пасе бодилъ на Магарешка поляна. Пощѣло му се зелена балканска тревица. Вдигналъ глава той.

Огле далъ се. Далечъ се синѣлъ гърбътъ на Балкана. Погледналъ нагоре — слънцето надъ главата му.

— Рано е, — рекълъ клепоухиятъ. — Има време да отида и да се върна.

И тръгналъ къмъ планината.

Бързо вървѣлъ — скоро стигналъ. И нали билъ късметлия — на най-хубавата поляна попадналъ: зелена, равна, а край нея — поточе пѣе.

Паднало сърдце на мѣсто на клепоухия. Захрупалъ сладко, сладко. Хрупалъ до насита. Ала нали бързалъ въ пжтъ — почувствувалъ се уморенъ. Ре-

шилъ да почине. Свелъ глава, поотпустналъ единия си заденъ кракъ и задрѣмалъ. Но още не го унесълъ първиятъ сънъ, чулъ рѣмжене. Опулилъ уплашено очи. Гледа — насреща му младъ, рунтавъ мечокъ се зжби.

— Ей че слуга! Ето днесъ откъде ще излѣзе яденето.

Затракали зжбитѣ на клепоухия.

— Азъ, — запъналъ се той, — азъ... тѣй и тѣй... рекохъ да промѣня. Омръзна ми бодила. Наесень е твърдъ и много боде.

— Тѣй, тѣй! И азъ съмъ за промѣната, — рекълъ мечокътъ. — Омръзна ми да ближа кисели мравки и за една питара медъ пчелитѣ да дупчатъ муцуната ми като решето. А дивитѣ круши сж стипчави и ги нѣма вече.

Разбралъ клепоухиятъ, че лошо го чака.